

Hồi Thứ Một Trăm Bốn Mười Lăm

CỬU NHÂN TƯỚNG KIẾN

Hoán Hoa phu nhân giương mắt nhìn Tiết Thiệu Lăng, chàng cũng quắc mắt nhìn bà ta.

Sau cùng chàng vòng tay xác nhận lại một lần nữa:

– Phu nhân khoan hồng, tại hạ xin đa tạ phu nhân rộng lượng, tại hạ cũng cam chịu chứ biết làm sao? Tại hạ không chấp nhận điều kiện đó chỉ vì tại hạ chưa giải quyết một vấn đề khó khăn!

Phu nhân hỏi:

– Vấn đề gì?

Tiết Thiệu Lăng lắc đầu:

– Xin phu nhân thứ cho tại hạ không thể nói được!

Hoán Hoa phu nhân hừ lạnh:

– Cuộc đàm thoại giữa chúng ta đến đây chấm dứt! Hôm nay ta chẳng làm khó dễ gì đến các người, song bắt đầu từ ngày mai thì lại khác. Ta cảnh cáo các người từ ngày mai trở đi, Tiết Thiệu Lăng vinh viễn phải thoái xuất giang hồ, nếu chẳng tuân lời ta, thì có thể sẽ mất mạng chẳng biết trong phút giây nào đấy! Các người hãy đi đi!

Bà day qua Thu Vân:

– Hãy phóng thích hai nàng đó, cho chúng cùng đưa nhau đi khỏi nơi này!

Thu Vân vâng một tiếng, quay mình bước đi liền.

Tiết Thiệu Lăng và Phạm Thù cũng đã đứng lên.

Không bao lâu Thu Vân đưa Hương Hương và Tiểu Ngọc đến. Hương Hương trở mắt nhìn Tiết Thiệu Lăng chẳng biết là ai, nàng trông thấy Phạm Thù, hết sức mừng rỡ chạy đến hấn kêu lên:

– Nhị ca!

– Phạm Thù mỉm cười:

– Tam muội! Đại ca kia, tam muội không nhận ra à?

Hương Hương lộ vẻ hân hoan:

– Thế ra đại ca đó sao?

Vừa lúc đó một tỳ nữ đứng dưới thềm cao giọng thốt vọng vào:

– Trình giám cung, Thích đàn chủ thọ trọng thương còn thoi thóp thở, đã

được đưa về đây, xin giám cung định đoạt.

Long Cô Bà dưới cái lốt lão nhân áo đen, vụt đứng lên quay lại nhìn bọn Tiết Thiếu Lăng quát:

– Các người đứng lại đó cho ta, không được nhích đi nửa bước.

Rồi hướng ra ngoài bà gọi to:

– Đưa đàn chủ vào đây!

Bức màn được vén lên, hai thiếu nữ vận y phục chần bước ra khiêng một tấm ván, trên ván Bạch Linh đàn chủ Thích Bội Ngọc nằm bất động, mặt vàng như sáp, hai bên mép còn rỉ máu.

Hoán Hoa phu nhân chăm chú nhìn Thích Bội Ngọc, bảo Long Cô Bà:

– Soát lại xem nàng bị thương ở chỗ nào!

Long Cô Bà đã cúi đầu xuống quan sát trước khi phu nhân bảo, một lúc lâu bà ngẩng đầu lên đáp:

– Thích đàn chủ trúng phải một loại chưởng lực cực kỳ nguy dị, bình sinh tôi chưa từng thấy, xương vai hữu đã gãy, phế phủ bị chấn động mãnh liệt.

Hoán Hoa phu nhân trở mặt:

– Chưởng lực gì mà lại nguy dị hy hữu?

Long Cô Bà do dự chút:

– Nếu tôi đoán không sai thì có lẽ là Đại La Thủ!

Hoán Hoa phu nhân giật mình:

– Đại La Thủ là Mật tông tâm pháp của phái Ngũ đài, nghe nói đã thất truyền từ lâu lắm rồi, làm gì có người trong vũ lâm hiện nay luyện được môn công phu bá đạo đó.

Long Cô Bà không nói gì, đưa tay vào mình lấy ra một lọ ngọc, mở nút, dốc mấy viên thuốc cầm tay, vạch miệng Thích Bội Ngọc nhét vào, rồi liền bảo thiếu nữ:

– Mang đi trước đi, ta theo sau liền bây giờ!

Hoán Hoa phu nhân suy nghĩ chút:

– Đại La Thủ gốc từ Tây trúc có lực đạo vô cùng cương mãnh, mừng tượng Đại thủ ấn, nhưng lợi hại hơn một phần, muốn chữa trị, trước hết phải khai thông toàn thân kinh mạch, vận chuyển cho máu ứ cho đều.

Long Cô Bà gật đầu:

– Thuộc hạ nhớ!

Rồi bà bước theo hai thiếu nữ.

Thiệt Cô Bà trầm giọng:

– Cứ theo tình hình thì bọn Nam Bắc bang sẽ tới đây trong giây phút!

Hoán Hoa phu nhân nhếch mép cười lạnh:

– Nam Bắc bang quy tụ khá nhiều cao thủ đấy chứ!

Từ từ quay đầu lại bà quắc mắt nhìn Tiết Thiệu Lăng ánh mắt sắc lạnh như làn kiếm, bà hỏi:

– Tiết Thiệu Lăng! Người có biết kẻ nào hạ thủ đả thương Thích đàn chủ chứ?

Tiết Thiệu Lăng ước đoán Thích Bội Ngọc có lẽ vâng lệnh phu nhân đến bắt mẹ chàng nên bị người chặn đánh, đánh trọng thương. Người đó có thể là Quỷ Kiến Sầu lắm.

Song Quỷ Kiến Sầu có luyện được Đại La Thủ pháp chăng? Nếu không phải là lão ấy thì là ai?

Chàng lạnh lùng đáp:

– Tại hạ đã nói rằng không phải là người trong Nam Bắc bang thì làm sao rõ được ai hạ thủ?

Hoán Hoa phu nhân hừ một tiếng:

– Kẻ nào đảm nhận phần bảo hộ lệnh đường? Chẳng lẽ người cũng không biết nốt?

Hỏi như thế là xác nhận có sai người đến bắt mẹ chàng, phu nhân vì nóng giận nên hờ một câu, chàng chụp ngay câu hỏi đó cười ha hả:

– Thì ra phu nhân lừa anh em tại hạ đến đây để sai phái người bắt mẹ tại hạ. Đã là cung chủ oai hách một phương trời, lại có hành động đê tiện như vậy, thật đáng tiếc! Đáng tiếc!

Hoán Hoa phu nhân sôi giận cực độ hét lớn:

– Tiết Thiệu Lăng! Người đừng tưởng là ta đã hứa với người, không làm khó dễ gì cho các người rồi ăn nói ngông cuồng! Hãy giữ mồm giữ mép đấy, chộc giận ta, ta sẽ giết chết ngay!

Tiết Thiệu Lăng cười lớn:

– Tại hạ muốn thấy phu nhân có đủ sức giết tại hạ chăng?

Phạm Thù đặt tay lên đốc kiếm cười lạnh:

– Tại hạ sớm biết bà giả vờ đạo đức, nhân từ cho nên anh em tại hạ chẳng bao giờ tin được là bà chẳng làm khó dễ! Hừ có là ngu xuẩn mới tin được lời hứa của bà!

Bức mạn che mặt rung rung, chứng tỏ phu nhân bị kích nộ mãnh liệt, tuy nhiên bà không phát tác chỉ trầm giọng thốt:

– Thiết Cô Bà lập tức dẫn Thân Nhược Lan và toàn thể bọn Kim ưng võ sĩ đi

bắt ngay hung thủ về đây cho ta!

Thiết Cô Bà nghiêng mình:

– Tuân lệnh!

Bà đi liền.

Hoán Hoa phu nhân quắc mắt nhìn Tiết Thiếu Lăng một cái rồi thở dài cất giọng u buồn:

– Ta đã phá lệ cho các người mọi dễ dãi, nếu kẻ nào khác vô lễ trước mặt ta như người, kẻ đó nhất định phải nát xác!

Phạm Thù nhìn bà hết sức hoài nghi thầm nghĩ:

– Có lẽ yêu phụ này sanh tâm mê tít đại ca rồi vậy! Rõ là thứ người mặt dày!

Hắn hừ một tiếng.

Hoán Hoa phu nhân bất kể thái độ của hắn, tiếp luôn:

– Ta đã hứa cho các người trở về an toàn, nhưng hiện thời hãy tạm nán lại một chút, đợi Thiết Cô Bà mang thủ phạm về đây rồi hãy đi!

Tiết Thiếu Lăng thấy Thiết Cô Bà ra cửa, lòng hết sức bối rối, chàng không thể do dự được nữa, với bất cứ giá nào, chàng cũng phải liều, vội dùng phép truyền âm nhập mật liên lạc với Phạm Thù:

– Phạm đệ chuẩn bị, chúng ta chạy đi!

Chàng vòng tay hướng thẳng Hoán Hoa phu nhân:

– Anh em tại hạ xin cáo từ!

Chàng day qua Phạm Thù, Tiểu Hương, Tiểu Ngọc, bảo gấp:

– Các người cứ chạy trước để ngu huynh lo hậu...

Chàng chưa kịp dứt câu với hai tiếng đoạn hậu, Hoán Hoa phu nhân hét lên:

– Tất cả đứng yên tại chỗ, kẻ nào nhúc nhích là mất mạng ngay!

Tiết Thiếu Lăng rút chiếc trúc tiêu cầm tay, quay mình lại đối diện với bà:

– Không chắc là như vậy đâu phu nhân!

Hoán Hoa phu nhân hừ một tiếng, từ từ cử cao tay lên, đôi mắt ngời hung quang hét to:

– Tiết Thiếu Lăng!

Đúng lúc đó bên ngoài cũng có tiếng quát to, không kém tiếng hét của Hoán Hoa phu nhân:

– Lão tặc bà trở vô miếu ngay!

Liền theo tiếng quát một tiếng bình vang lên, như tiếng bàn tay vỗ vào mặt

trống.

Thiết Cô Bà hự lên một tiếng, cố gắng hét lên:

– Có gian tể!

Giọng nói của bà khàn khàn, chứng tỏ bà vừa bị kẻ nào đó đánh trúng quá nặng.

Một âm thanh sang sảng nổi theo tiếng báo động của Thiết Cô Bà:

– Không có gian tể mà chỉ có lão phu, lão phu ở đây!

Tràng cười ngạo nghễ kết thúc câu nói.

Diễn tiến bên trong, diễn tiến bên ngoài xảy ra gần như đồng thời và rất nhanh. Bất quá chỉ trong khoảng một vài phút giây thôi, diễn tiến bên ngoài cứu vãn tình thế cho Tiết Thiếu Lăng.

Bên trong chẳng một ai trông thấy Hoán Hoa phu nhân cử động như thế nào, luôn đến cái chớp thân hình cũng không mảy may hiển hiện, chỉ biết là tràng cười bên ngoài vừa bật lên, bức màn che cửa rung động, phu nhân đã không còn trên chiếc ghế nữa.

Tiết Thiếu Lăng, Phạm Thù, Tiểu Hương, Tiểu Ngọc, không chậm trễ, cùng vọt người ra ngoài.

Thiết Cô Bà đang đứng tại thềm, gương mặt tái xanh, đôi môi hơi nhắm lại, bà không nhúc nhích.

Bà bị đối phương đánh một chưởng khá nặng, hiện đang đứng lạng người tại chỗ, vận công điều tức.

Thiết Cô Bà có vũ công suýt soát Hoán Hoa phu nhân, vậy mà không chịu nổi một chưởng của đối phương, đủ thấy kẻ đó có công lực phi thường, thừa sức đối phó với ngay cả Hoán Hoa phu nhân. Có lẽ tự người đó cũng nghĩ vậy nên mới dám ngang nhiên đến đây, bởi đến là thế nào cũng phải động thủ với phu nhân.

Trên mái nhà đối diện, một lão nhân tóc bạc thân vóc ốm nhỏ, vận một chiếc áo rộng thùng thình màu đen.

Tuy thân vóc ốm nhỏ, người đó vẫn tỏ ra một thần oai thừa chấn khiếp bất cứ ai gặp lão.

Tiết Thiếu Lăng trầm nghĩ:

– Nam Bắc bang, bang chủ!

Hoán Hoa phu nhân ra bên ngoài rồi, ngẩng mặt nhìn lên mái nhà hỏi:

– Các hạ là ai?

Lão nhân cất tiếng sang sảng như chuông đồng, âm thanh đó không hợp với vóc người nhỏ bé:

– Lão phu là Nam Bắc bang bang chủ!

Hoán Hoa phu nhân rung rung người, lộ vẻ phẫn uất, tuy vẻ đó không thể nhìn thấy được nơi gương mặt bà sau lượt lụa đen che kín, tuy nhiên bà cố giữ trầm tĩnh hỏi:

– Hay quá! Già này từ lâu ngưỡng một thỉnh danh, chỉ mong có ngày được diện kiến để biết được bậc kỳ tài. Bất ngờ làm sao, hôm nay bang chủ giá lâm, hân hạnh cho già biết mấy! Già hoan nghênh bang chủ luyện được môn công vô địch thất truyền, tưởng đâu với môn công đó bang chủ sẽ tể thế, cứu dân, trái lại bang chủ đem ra sử dụng với hạng tay sai của Hoán Hoa cung, thiết tưởng làm như vậy là mất đi oai phong của một người lãnh đạo, đường đường là bậc anh hùng, lại đi bức hiếp một thiếu nữ à?

Nam Bắc bang chủ bật cười ha hả:

– Bọn yêu nữ trong Hoán Hoa cung, tên nào đáng tội chết cả, lão phu hạ thủ nường tình như thế, kể ra cũng phúc đức cho nàng ấy rồi, người còn trách cứ lão phu làm sao được chứ?

Tiết Thiếu Lăng nhận ra, thỉnh âm của bang chủ mừng tượng như thỉnh âm của sư phó, chàng giạt mình song thân vóc hai người, thì một cao, nhỏ thó, như vậy thì hẳn chẳng phải là một người rồi! Đã chẳng phải một người sao thỉnh âm lại giống nhau lạ lùng thế?

Hoán Hoa phu nhân giận đến run người, chiếc áo bên ngoài không gió mà lất phất, bà hừ một tiếng buồn gọn:

– Hay quá! May mắn hôm nay bang chủ đến đây, già xin lãnh giáo một vài chiêu xem sao!

Bang chủ giương tròn đôi mắt quát lớn:

– Nghe khẩu khí của người, ta nghĩ người là yêu nữ chúa trong Hoán Hoa cung. Ta đến đây hôm nay cốt để tìm người, đừng lo cái việc lãnh giáo, hãy chuẩn bị thọ hình là vừa.

Từ trên mái nhà lão nhân buông mình là đà đáp xuống, đứng cách phu nhân độ trượng.

Phu nhân trầm tĩnh vô cùng, dù đại địch đang ở trước mặt, bà vẫn giữ được oai phong đáng khiếp. Bà ung dung hỏi:

– Người có mối thù sâu với già chăng?

Bang chủ cao giọng:

– Lão phu sáng lập Nam Bắc bang, là cốt để tiêu trừ tất cả loài gian ác tàn độc trên giang hồ, đem thanh bình trở lại cho võ lâm, người là một kẻ hung bạo thì lão phu có bốn phen diệt trừ, đợi gì có thù hay không thù?

Tiết Thiếu Lăng nhận ra song phương tuy đối thoại với nhau, mỗi người đều ngầm vận công chuẩn bị ứng phó với nhau, như vậy cuộc ác đấu chẳng tránh khỏi

khai diễn rồi.

Hoán Hoa phu nhân cười lạnh:

– Bang chủ khoác loác quá!

Nam Bắc bang chủ hét:

– Yêu nữ chúa! Vất chiếc nạ trên mặt đi!

Vất chiếc nạ che mặt là đúng hơn, có lẽ trong lúc quá giận bang chủ không cần lựa lời.

Phu nhân từ từ thốt:

– Rất dễ dàng, chừng như bang chủ cũng mang mặt nạ kia mà!

Bang chủ quát:

– Gương mặt lão phu tự nhiên như vậy, đừng hồ đồ!

Phu nhân mỉm cười:

– Bang chủ muốn dấu mặt, chắc phải có ẩn tình gì chứ? Đã tự mình dấu mặt thật, sao còn muốn người khác vất nạ?

Bang chủ hừ một tiếng:

– Lão phu muốn hạ thủ người tránh lầm lạc đáng tiếc, nên cần nhìn rõ đối tượng có đúng là yêu nữ không. Hạng trắc nết lang tâm, tàn độc nhất định phải được diệt trừ tuyệt trên giang hồ!

Bang chủ mắng quá nặng, song lạ lùng thay phu nhân không giận mà còn cười khanh khách:

– Mắng đến hay! Lời nói phát biểu tâm trạng, nếu bang chủ không có mối thù sâu với già, thì làm gì buông lời nặng nề như thế? Được rồi, già xin thành toàn tâm nguyện của bang chủ, cho bang chủ chết đi cũng không oán giận già, bởi kẻ nào thấy được mặt già, là tức khắc về châu Diêm chúa.

Tiết Thiếu Lăng phải thăm phục Hoán Hoa phu nhân trầm trụ khí độ một cách phi thường, trên giang hồ hẳn chẳng có mấy tay làm được như bà.

Phu nhân đưa tay gạt nhẹ chiếc mạng che mặt.

Tất cả mọi người hiện diện đều a lên một tiếng sững sờ.

Trước mặt họ là một thiếu nữ, xinh đẹp tuyệt trần, với gương mặt đó phu nhân bất quá chỉ ở vào trạc tuổi hơn hai mươi.

Bà chớp ánh thu ba, điểm nụ cười duyên hỏi:

– Bang chủ đã nhận ra già là ai chưa?

Già! Cái tiếng xưng hô đó, không phù hợp mấy may với nhan sắc của bà.

Nam Bắc bang chủ rung động toàn thân, đôi mắt sáng ngời rít lên:

– Yêu nữ! Đúng là người!

Trong thoáng mắt lão nhóng mình lên, xương cốt kêu răng rắc, thân hình lão cao lên hơn tấc, bàn tay tả vung ra, một chưởng kinh bay tới.

Dĩ nhiên bang chủ đánh ra chưởng đó với tất lực bình sinh.

Hoán Hoa phu nhân cười nhẹ:

– Biết lắm! Chúng ta là hai kẻ chẳng xa lạ gì nhau!

Bà ung dung vung chưởng nghênh đón thế công của bang chủ.

Chưởng lực của bà vút đi, âm thầm nhẹ nhàng, không gây gió động, bàn tay dịu dàng, bất quá bà chỉ vẩy nhẹ, có điều hơi nhanh một chút thôi.

Tiết Thiếu Lăng thầm nghĩ:

– Thì ra phu nhân chỉ lộ mặt thật là cốt để xác nhận một sự nghi ngờ, giữa bà và bang chủ hẳn có một mối liên hệ gì, từ xa xưa, lâu lắm.

– Bộp!

Tiếng chạm không vang lớn lắm giữa hai kinh lực, một âm nhu, một dương cương nhưng xoáy đảo không khí tại cục trường, trong khoảng rộng hơn trượng tròn. Bọn Tiết Thiếu Lăng đứng bên ngoài cơ hồ không giữ vững đôi chân.

Nam Bắc bang chủ tiếp đón chưởng lực của đối phương chừng như bị chấn động mạnh, mất thăng bằng chập chờn lùi lại một bước.

Lão nghĩ thầm:

– Huyền Âm Chưởng của yêu nữ quả nhiên lợi hại thật!

Giữ vững tấn rồi, bang chủ lại vung tay đánh tiếp chưởng thứ hai.

Phu nhân cũng chẳng hơn gì bang chủ, Đại La Thủ pháp đã dồn bà lùi lại một bước, bà chưa kịp phản ứng kế tiếp, chưởng lực của đối phương đã bức tràn qua như một sóng cuộn xem chừng mãnh liệt hơn lần đầu.

Tự nhiên bà phải gia tăng tiềm lực, phóng chưởng nghênh đón. Dù vậy bà vẫn điểm nụ cười không hề nao núng.

Bọn Tiết Thiếu Lăng bắt buộc phải lui ra xa xa, ngoài trượng hơn mới đứng vững.

Qua cái chạm lần thứ hai, song phương còn trong thế quân bình.

Bang chủ sôi giận tràn hông, những đường gân hằn vòng rõ rệt, những thớ thịt cuộn vun lên, trông lão như con mãnh thú hờm nuốt trứng con mồi ngon còn tằm xa.

Cứ cái tình hình này song phương bên tám lạng, người nửa cân thì cuối cùng cả hai bên đều bị nguy hại như nhau, bên thắng cũng bị thương, bên bại hẳn đành vậy rồi. Giang hồ gọi là lưỡng bại câu thương.

Nhưng biết vậy mà họ không dừng tay, bởi người nào cũng muốn trừ diệt đối phương, trừ diệt được rồi, có chết theo cũng vui.

Bang chủ hét lớn:

– Yêu nữ! Đã đến giờ người nạp mạng cho lão phu xử tội!

Vừa lúc đó Thiết Cô Bà đã khôi phục xong công lực, xông vào.

Cung chủ Hoán Hoa cung kinh hãi thét gọi:

– Thiết Cô Bà lùi lại ngay, bà chưa phải là đối thủ của lão đầu!

Thừa lúc bang chủ chuyển hướng chú ý sang Thiết Cô Bà, phu nhân bước tới đánh ngang một chưởng.

Tiết Thiếu Lăng sôi giận hét lớn:

– Hèn! Đánh lén là hèn!

Tất cả cử động của người trong cuộc đều diễn ra đồng thời gian, riêng bang chủ bật cười khanh khách, nhón mình lên một tấc, thân hình lại cao thêm một tấc, song chưởng cùng vung lên.

Tình thế hết sức nghiêm trọng.

o O o